

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **Angel Stone s.r.o.**, se sídlem Palackého třída 924/105, Brno, IČ: 020 45 397, zastoupen Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 1922/3, Brno, proti žalovaným: **1) Vláda České republiky**, se sídlem nábřeží Edvarda Beneše 128/4, Praha 1, **2) Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, **3) Statutární město Brno**, se sídlem Dominikánské náměstí 196/1, Brno, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem, nebo donucením správního orgánu,

takto:

- I. Návrh na rozšíření žaloby, uplatněný žalobcem v podání ze dne 15. 2. 2021, **se nepřipouští.**
- II. Žaloba **se** v části směřující, v níž se žalobce domáhal určení, že zásah žalované č. 1), spočívající ve vydání a vynučení zákazu maloobchodního prodeje a poskytování služeb v provozovnách dopadající na žalobce od 22. 10. 2020 do 2. 12. 2020, byl nezákonný, **odmítá.**
- III. Určuje se, že zásah žalovaného č. 2), ke kterému došlo dne 3. 11. 2020 v provozovně žalobce, spočívající v tom, že byla ze strany policistů omezována možnost podnikání žalobce, když zákazníci žalobce byli ze strany zasahujících policistů vykazováni ven z provozovny a žalobci bylo zakazováno podnikat prostřednictvím své provozovny, **byl nezákonný.**
- IV. Určuje se, že zásah žalovaného č. 3), ke kterému došlo dne 3. 11. 2020 v provozovně žalobce, spočívající v tom, že byla ze strany strážníků omezována možnost podnikání žalobce, když zákazníci žalobce byli ze strany zasahujících policistů vykazováni ven z provozovny a žalobci bylo zakazováno podnikat prostřednictvím své provozovny, **byl nezákonný.**
- V. Ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou č. 1) žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- VI. Žalovaný č. 2) **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.409,50 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Davida Zahumenského, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Droženová.

- VII. Žalovaný č. 3) je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.409,50 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Davida Zahumenského, advokáta.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 22. 12. 2020 domáhal ochrany před nezákonnými zásahy žalovaných. Konkrétně navrhoval, aby soud určil:

I. že zásah žalované 1), spočívající ve vydání a vynucování zákazu maloobchodního prodeje a prodeje a poskytování služeb v provozovnách dopadající na žalobce od 22. 10. 2020 do 2. 12. 2020, byl nezákonný;

II. že zásah žalovaného 2), ke kterému došlo dne 4. 11. 2020 v provozovně žalobce, spočívající v tom, že byla ze strany policistů omezována možnost podnikání žalobce, když zákazníci žalobce byli ze strany zasahujících policistů vykazováni ven z provozovny a žalobci bylo zakazováno podnikat prostřednictvím své provozovny, byl nezákonný;

III. zásah žalovaného 3), ke kterému došlo dne 4. 11. 2020 v provozovně žalobce, spočívající v tom, že byla ze strany policistů omezována možnost podnikání žalobce, když zákazníci žalobce byli ze strany zasahujících policistů vykazováni ven z provozovny a žalobci bylo zakazováno podnikat prostřednictvím své provozovny, byl nezákonný.

- [2] Žalobce v podané žalobě nejprve uvedl skutkový stav, včetně přehledu vládních krizových opatření. Uvedl, že je společností, která provozuje maloobchodní prodej dekorací a šperků. Nabízí kameny, náušnice, přívěsky, prsteny a náramky, dále pak také anděly, draky, žetony, zapalovače, plnicí pera, dekorační kameny a písky, sošky a placky; pořádá kurzy a přednášky. Uvedl, že v důsledku vydávání krizových opatření byla podstatným způsobem omezena možnost podnikání žalobce, který měl zakázáno v období od 22. 10. 2020 do 2. 12. 2020 provozovat podnikatelskou činnost v provozovně. Navíc došlo opakovaně k tomu, že v provozovně žalobce zasahovali policisté a strážníci a dodržování krizových opatření vynucovali. Dne 3. 11. 2020 v provozovně zasahovali příslušníci Policie ČR i strážníci Městské policie Brno. Uvedl, že městská policie přišla v úterý dopoledne a na místě natáčela bez svolení žalobce, který hlídce vysvětlil, že dodržuje zákon a postupuje podle čl. 17 Ústavy ČR. Hlídka poté provozovnu opustila, aby se o cca o hodinu později dostavilo 7 příslušníků státní policie, kteří žalobci ihned sdělili, že musí provozovnu uzavřít, neboť porušuje zákon. Žalobce uvedl, že se snažil policistům vysvětlit, že nic neporušuje, přičemž mu dále bylo vysvětleno, že když provozovnu okamžitě neuzavře, tak bude odveden v poutech. Zákazníci žalobce byli legitimováni. Žalobce následně po čase ukončil diskuzi a vyzval policisty k opouštění provozovny, neboť se jedná o soukromý prostor. Policisté následně prodejnu opustili. Uvedl, že „návštěvy“ policistů, resp. strážníků se opakovaly také v dalších týdnech.

- [3] K přípustnosti zásahové žaloby ve věci dopadů krizového opatření žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č.j. 4 As 237/2015-46, vyjádření Generálního tajemníka Rady Evropy ze dne 7. 4. 2020 a stanovisko Benátské komise ze dne 16. 4. 2020. K přípustnosti žaloby ve vztahu k zásahu žalované 1) dále odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č.j. 4 Ads 85/2015-57 a ze dne 29. 10. 2014, č.j. 2 As 127/2014-32, ale zejména na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2020, č.j. 14A 45/2020-141, který dovedl, že účinky „jiného právního předpisu“ mohou představovat zásah ve smyslu ustanovení § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Uvedl, že je zásadním způsobem dotčen předmětnými krizovými opatřeními na svých právech. Konstatoval, že si je vědom rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2020, č.j. 8 As 34/2020-100, ovšem na rozdíl od nyní projednávané věci byl ve věci řešené Nejvyšším

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Droženová.

správním soudem k dispozici další správní orgán, který promítl daný zásah konkrétně. K povaze krizového opatření vlády pak dodal, že tyto mají povahu tzv. jiného právního předpisu ve smyslu čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavy a podléhají přezkumu Ústavním soudem; obecné soudy jsou pak oprávněny posoudit soulad krizových opatření se zákonem či mezinárodní smlouvou a eventuálně je při rozhodování neaplikovat (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 4. 2020, sp.zn. Pl.ÚS 8/20).

- [4] K pasivní legitimaci žalobce uvedl, že vláda je orgánem moci výkonné a podle Ústavního soudu vystupuje a jedná v režimu zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „krizový zákon“), jako orgán krizového řízení, což znamená, že je jako orgán veřejné správy oprávněna vydávat rozhodnutí o krizových opatřeních podle ustanovení § 6 krizového zákona pouze v případě krizové situace. Při přijímání předmětného krizového opatření tedy vláda jednala v oblasti veřejné správy. V případě zásahu ze strany policistů a strážníků žalobce odkázal na ustanovení § 83 s.ř.s. a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č.j. 3 As 205/2016-38, resp. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2018, č.j. 14A 30/2017-30.
- [5] K samotné nezákonnosti tvrzeného zásahu žalobce k podmínce legality zásahu zdůraznil, že vyhlášení nouzového stavu automaticky neznamená omezení základních práv a svobod. Naopak výkon některých práv je i v době mimořádných stavů hoden maximální ochrany (typicky svoboda projevu). Ostatní práva pak mohou být v nezbytném a přiměřeném rozsahu omezena za účelem dosažení sledovaného cíle (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 20. 3. 2018, ve věci Mehmet Hasan Altan proti Turecku). Uvedl, že i za mimořádného stavu platí, že omezení základních práv mohou být přijata pouze na základě zákona, za účelem ústavně chráněných hodnot a pouze v nezbytném rozsahu. Žalobce namítal, že právě podmínka zákonnosti nebyla splněna – pokud nebyl platně vyhlášen nouzový stav (vyhlášení bylo nulitní), musí být nulitní také opatření, která jsou podle krizového zákona vydána.
- [6] K nezákonnosti vyhlášení nouzového stavu a z toho vyplývající nezákonnosti zásahu do práv žalobce uvedl, že situace je odlišná od té, kterou zdejší soud řešil v rozsudku sp.zn. 14A 45/2020. Pokud totiž šlo o vyhlášení nouzového stavu usnesením vlády ze dne 12. března 2020 č. 194 z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru (označovaný jako SARS CoV-2) na území ČR, je nutné konstatovat, že v důsledku toho, že o daném onemocnění nebyly známy relevantní informace, mohlo se jednat o odůvodnění pro vyhlášení nouzového stavu. Toto odůvodnění však již dnes nelze dle žalobce akceptovat, a to s ohledem na skutečnosti zjištěné ohledně koronaviru, který je „jen“ jedním z dalších virových onemocnění. Žalobce v tomto směru poukázal na oficiální prezentaci „*Nákaza COVID-19 a systém lůžkové péče ČR – prof. MUDr. Vladimír Černý, Ph.D., FCCM*“, staženou z webových stránek Ministerstva zdravotnictví, která byla prezentována dne 3. 8. 2020. Žalobce dále odkázal na vyjádření epidemiologa prof. MUDr. Jiřího Berana ze září 2020 a na odborný článek Johna P. A. Ioannidise publikovaný v časopise WHO dne 14. 10. 2020. Žalobce namítal, že z usnesení o vyhlášení nouzového stavu není možné ani seznat, v čem spočívá naplnění zákonných ustanovení (např. v čem je splněna podmínka podle čl. 5 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého se musí jednat o pohromu, která ve „značném rozsahu“ ohrožuje životy, zdraví a majetkové hodnoty anebo vnitřní pořádek a bezpečnost). Rovněž nebyly naplněny podmínky „veřejného ohrožení státní existence“ pro vyhlášení stavu nouze. Nadto dle žalobce usnesení o vyhlášení nouzového stavu v rozporu s výslovným textem ustanovení § 6 odst. 1 zákona o bezpečnosti neobsahuje vymezení, „která práva stanovená ve zvláštním zákoně a v jakém rozsahu se v souladu s Listinou základních práv a svobod omezují a které povinnosti a v jaké rozsahu se ukládají.“ Žalobce v tomto směru odkázal na vyjádření advokáta Tomáše Sokola s tím, že teprve je-li platně a účinně vyhlášen nouzový stav, může vláda podle jiného právního předpisu (tedy podle krizového zákona) přijímat krizová opatření. Absence legality a legitimacy zásahu do práv žalobce

tak byla dle jeho názoru prokázána, přičemž nezákonnost vyhlášení nouzového stavu nemohla být zhojena ani jeho opakovaným prodlužováním.

- [7] Žalobce dále k nezákonnosti vyplývající z překročení zákonných mezí pro vydání krizových opatření poukázal na odborný článek Mgr. Jaroslava Kuby ze dne 16. 10. 2020 s tím, že vláda překročila při vydání předmětných krizových opatření svoji pravomoc, a proto je tyto třeba považovat za nezákonné, ev. za nicotné. S ohledem na to, že k zásahu došlo přímo na základě krizového opatření, pak je dle žalobce nutné také zásah považovat za nezákonný.
- [8] Žalobce dále označil krizová opatření za nezákonná z důvodu chybějícího odůvodnění, neboť byla vydávána zcela bez odůvodnění pouze s odkazem na vyhlášení nouzového stavu. Takový stav označil žalobce za nepřijatelný a odkázal na článek ústavního právníka Jana Wintra ze dne 16. 11. 2020. Dle žalobce tak nelze připustit stav, kdy krizová opatření jsou jako právní předpis *sui generis* přijímána bez toho, aby prošla řádným připomínkovým řízením podle legislativních pravidel vlády a obsahovala odůvodnění nebo důvodovou zprávu, ze které bude logicky vysvětleno, proč je naplněn požadavek nezbytnosti a proporcionality daného opatření.
- [9] Žalobce dále namítal diskriminační nastavení krizových opatření. Zatímco ze zákazu provozování provozoven byla stanovena výjimka např. pro prodejny tabákových výrobků, prodejny zahrádkářských potřeb včetně osiva a sadby, květinářství, provozovny pro sjednání provádění staveb a jejich odstraňování, projektovou činnost ve výstavbě, geologické práce, zeměměřičství, testování, měření a analýzu ve stavebnictví, prodejny textilního materiálu a textilní galanterie, provozovny servisu výpočetní a telekomunikační techniky, audio a video přijímačů, spotřební elektroniky, přístrojů a dalších výrobků pro domácnosti, provozovny realitního zprostředkování a činnosti účetních poradců, vedení účetnictví, vedení daňové evidence, tak žalobce ve své provozovně nemohl realizovat svou hlavní činnost – prodej šperků. Dle žalobce přitom nelze nijak epidemiologicky odůvodnit, aby bylo umožněno podnikání výše uvedeným podnikatelům, pro které byla stanovena výjimka, a ne žalobci. V tomto smyslu žalobce poukázal na rozhodnutí rakouského ústavního soudu sp.zn. V 392/2020 a také na data města New York, dle kterých přispěl maloobchod (retail) k šíření koronavirové infekce z 0,61 %, což je zcela zanedbatelné.
- [10] Podrobněji pak žalobce k zásahu do svých práv uvedl, že předmětná opatření takřka úplně znemožňují žalobci podnikat a přímo ohrožují jeho další existenci. Odkázal dále na rozhodnutí rakouského ústavního soudu sp.zn. V 363/2020 s tím, že na základě krizového zákona není možné vydat zákaz maloobchodního prodeje a prodeje a poskytování služeb v provozovnách nebo zákaz přítomnosti veřejnosti v restauracích. Rovněž odkázal na návrh senátorů k Ústavnímu soudu.
- [11] K nepřiměřenosti zásahu do svých práv žalobce uvedl, že dle studií z března 2020 v 81 % případů nemoc probíhá mírně a nevyžaduje hospitalizaci (domácí léčení), ve 14 % se může vyvinout v pneumonii a 5 % nakažených má kritický průběh se selháním orgánů. Těžší průběh nastává u lidí ve vyšším věku a/nebo u pacientů již trpícími tzv. komorbiditami, zejm. kardiovaskulární onemocnění, diabetes, chronickými onemocněními dýchacího systému, ledvin či jater nebo rakovinou. Uvedl, že podobně jako u sezónní chřipky probíhá u řady nakažených (cca 6 až 41 %) asymptomaticky. Žalobce shrnul, že pro min. 80 % „zdravé“ populace tedy nemoc není nebezpečná, přičemž při absenci očkovací látky a její nedostupnosti v blízké budoucnosti nelze „rizikovou“ populaci ochránit dlouhodobě jinak, než vytvořením tzv. kolektivní imunity. V případě nemoci COVID-19 se práh kolektivní imunity odhaduje v rozmezí 60 až 75 %. Žalobce v tomto směru označil přijatá opatření za iracionální, přičemž jakákoli snaha o omezení přirozené imunizace „zdravé“ části populace nejenže výrazně zasahuje do jejích základních práv a svobod a paradoxně snižuje její imunitu, ale též prodlužuje ohrožení populace „rizikové“. Žalobce dále odkázal na sdělení Státního zdravotnického ústavu ze dne 16. 11. 2020, které potvrzuje srovnatelnou nebezpečnost chřipky a onemocnění covid (smrtnost asi 0,1 % vs. 0,3 %). V neposlední řadě pak poukázal na to, že ze zákazu nejsou stanoveny ani výjimky pro osoby, které infekci prodělaly a jsou

v podobné pozici, jako kdyby již byly očkovány; není dán žádný důvod, aby tyto osoby provozovnu žalobce nemohly navštěvovat.

- [12] K zásahu ze strany policistů a strážníků dne 4. 11. 2020 uvedl, že tento proběhl na základě přijatých krizových opatření. K posouzení zákonnosti tohoto zásahu je tak na místě jako předběžnou otázku posoudit zákonnost vydávaných podzákonných předpisů. Uvedl, že mu bylo vyhrožováno sankcemi, jeho zákazníci byli vykázáni z provozovny a zásahy ze strany žalovaných byly pro žalobce stresující.
- [13] V prvním doplnění žaloby ze dne 28. 12. 2020 žalobce poukázal na rozhodnutí rakouského ústavního soudu ze dne 10. 12. 2020, V 436/2020, týkající se povinnosti odůvodnit protiepidemiologická opatření. Žalobce dále odkázal na vědecké a odborné články ohledně přenosu nákazy v obchodech a dalších provozovnách a ohledně nedostatků Protiepidemického systému (tzv. PES).
- [14] Ve druhém doplnění žaloby ze dne 2. 2. 2021 žalobce odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2021, sp.zn. Pl.ÚS 1/21, kterým byla odmítnuta ústavní stížnost provozovatele restaurace z důvodu, že stěžovatelka nepodala tzv. zásahovou žalobu ve správním soudnictví proti důsledkům krizového opatření. Žalobce označil tuto věc za obdobnou věci nyní projednávané.
- [15] Ve třetím doplnění žaloby ze dne 15. 2. 2021 uvedl, že dne 14. 2. 2021 měl skončit nouzový stav, neboť Poslanecká sněmovna při svém hlasování dne 12. 2. 2021 vyjádřila nesouhlas s prodloužením nouzového stavu. I přesto žalovaná 1) vyhlásila nový nouzový stav. Žalobce dále odkázal na vyjádření předsedy Senátu a ústavních právníků. Žalobce současně s tímto doplněním žaloby navrhol její rozšíření v tom smyslu, aby soud dále určil, že zásah žalovaného 1), spočívající ve vydání krizového opatření přijatého usnesením vlády ze dne 14. února 2021 č. 126, kterým se od 15. 2. 2021 zakazuje maloobchodní prodej a prodej a poskytování služeb v provozovnách, když přijaté výjimky na žalobce nedopadají, byl nezákonný; a aby žalovanému 2) zakázal prostřednictvím krizových opatření vydávaných za nouzového stavu, který nebyl vyhlášen v souladu se zákonem, žalobci zakazovat maloobchodní prodej a prodej a poskytování služeb v provozovnách.
- [16] Ve čtvrtém doplnění žaloby ze dne 22. 2. 2021 žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2021, sp.zn. Pl.ÚS 106/20, kterým Ústavní soud prohlásil za neústavní a rozporující zejména s čl. 1 odst. 1 Ústavy a čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 4 ve spojení s čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod regulaci, kdy byl žalovanou 1) vydán obecný zákaz z provozu podnikatelské činnosti prostřednictvím provozovny, ke kterému byly stanoveny určité výjimky. Ústavní soud shledal předmětné krizové opatření (pozn. soudu: jednalo se o usnesení vlády ze dne 28. 1. 2021, č. 78, o přijetí krizového opatření, vyhlášeného pod č. 31/2021 Sb.) za protiústavní právě již pro existenci tohoto obecného zákazu podnikání, čímž se fakticky ztotožnil s argumentací, kterou již dříve v tomto řízení přednesl žalobce.
- [17] Žalovaná 1) ve vyjádření ze dne 15. 2. 2021 k podané žalobě navrhovala odmítnutí žaloby pro nedostatek podmínek řízení z důvodu nedostatku pravomoci soudu, popř. zamítnutí pro nedůvodnost. K nedostatku pravomoci soudu uvedla, že žaloba je nepřijatelná ze dvou důvodů: a) napadená krizová opatření jsou právním předpisem *sui generis* a jejich vydání, ani jejich právní účinky, nemohou být již ze své podstaty individualizovaným, přímým zásahem do právní sféry jednotlivce, a to pro obecnost vymezení adresátů; b) právní předpisy nepodléhají přezkumu soudů ve správním soudnictví, k abstraktnímu přezkumu a případnému zrušení jiných právních předpisů má pravomoc výlučně Ústavní soud.
- [18] Ad a) žalovaná uvedla, že napadená krizová opatření vlády byla vydána ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) a § 6 odst. 1 písm. b) krizového zákona, a v návaznosti na usnesení vlády č. 957 ze dne 30. 9. 2020, kterým vláda v souladu s čl. 5 a 6 ústavního zákona o bezpečnosti vyhlásila na území ČR nouzový stav, který na základě předchozích souhlasů Poslanecké sněmovny opakovaně prodloužila. K usnesení vlády, kterým byl vyhlášen nouzový stav, žalovaná odkázala na usnesení

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Droženová.

Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS 8/20, které se sice týká usnesení vlády č. 194 ze dne 12. 3. 2020, ve znění usnesení vlády č. 396 ze dne 9. 4. 2020, nicméně stejné závěry lze vztáhnout i na další usnesení o vyhlášení nouzového stavu, což potvrdil i Ústavní soud (srov. usnesení sp.zn. Pl.ÚS 99/20, sp.zn. 100/20 a sp.zn. 105/20). Stejně tak se Ústavní soud zabýval již povahou krizových opatření vlády vydaných v návaznosti na vyhlášení nouzového stavu. Žalovaná odkázala zejména na usnesení sp.zn. Pl.ÚS 8/20, sp.zn. 11/20 a sp.zn. 111/20. Konstatovala, že regulace obsažená v napadených aktech má obecný normativní charakter, vztahuje se na celé území ČR, směřuje neadresně vůči obecné množině adresátů a věcně se jedná o abstraktně vymezené předměty regulace. Dále žalovaná s odkazem na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu uvedla, že povaha „nezákonného zásahu“ nemůže být přiznána výsledkům normotvorné činnosti. K odkazu žalobce na rozsudek zdejšího soudu sp.zn. 14A 45/2020 dodala, že v případě prezentovaných závěrů se jedná o zásadní změnu, která dosud nebyla v žádném dalším rozhodnutí soudu následována a která nemá oporu v s.ř.s. Nadto jsou dle žalované okolnosti nyní projednávané věci zcela odlišné, neboť nesvědčí o takovém vztahu žalobce k pravidlům krizového opatření, který vedl čtrnáctý senát zdejšího soudu k volbě nastíněného specifického postupu. Žalobce totiž patří do obecně vymezené skupiny adresátů, přičemž ze žaloby nevyplývá žádná specifická situace žalobce. Žalobce se navíc může bránit v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým mu byla uložena pokuta za spáchaný přestupek.

[19] Ad b) žalovaná uvedla, že proti právním předpisům není možná přímá ochrana v podobě jejich abstraktní kontroly; jednotlivec se může bránit až akcesoricky spolu s obranou proti konkrétním individuálním důsledkům spojeným s aplikací právního předpisu. Žalovaná dále odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č.j. 2 As 141/2020 a ze 4. 2. 2021, č.j. 9 As 296/2020-69. Dále uvedla, že si nedokáže představit situaci, kdy někteří jednotlivci se nebudou muset podrobovat aplikaci obecného právního předpisu, a to pouze na základě rozhodnutí správního soudu. V takovém případě by pak šlo v případě vyhovění žalobě o exces z pravomoci správního soudu. Zároveň žalovaná odkázala na řízení před Ústavním soudem o návrhu na provedení kontroly ústavnosti a zrušení předmětných krizových opatření, vedené pod sp.zn. Pl.ÚS 106/20.

[20] K nedůvodnosti podané žaloby žalovaná k podmínce legality zásahu k námitce ohledně nesplnění podmínky dle čl. 5 odst. 1 zákona o bezpečnosti uvedla, že z úvodních rizikových analýz zpracovávaných Státním zdravotním ústavem v návaznosti na informace Evropského střediska pro kontrolu nemocí (ECDC), vyplývalo, že u 14 % pacientů s COVID-19 je evidován závažný průběh onemocnění a 6 % případů má kritický průběh; virus se šíří rychle a může mít obrovský dopad na veřejné zdraví s významnými fatálními důsledky pro vysoce rizikové skupiny atd. Aktuální údaje pak nejsou dle žalované o mnoho lepší. Z důvodu výrazně zhoršující se epidemické situace proto vláda vyhlásila nouzový stav od 00:00 hodin dne 5. 10. 2020 na dobu 30 dnů usnesením č. 957 ze dne 30. 9. 2020. Ten byl následně prodloužen usnesením vlády č. 1108 ze dne 30. 10. 2020, dále č. 1195 ze dne 20. 11. 2020, dále č. 1294 ze dne 10. 12. 2020, dále č. 1373 ze dne 23. 12. 2020 a dále č. 55 ze dne 22. 1. 2021. V rámci tohoto nouzového stavu pak vláda v intencích krizového zákona vydávala široké spektrum krizových opatření, která sledovala legitimní a ústavním zákonem o bezpečnosti předvídaný cíl, kterým je ochránit života a zdraví obyvatel ČR. Hlavními cíli krizových opatření bylo: i) zabránit přeplnění kapacity nemocnic, a tím pádem zachovat úmrtnost v co nejmenším rozsahu; ii) zabránit explozivnímu šíření COVID-19, při němž by docházelo k šíření agresivnějších typů viru a k vyšším koncentracím viru v těle; iii) snížit smrtnost a četnost těžkých průběhů infekce, protože postupem doby porostou znalosti o chování viru a metodách léčby infekce. Uvedla, že k otázce vyhlášení nouzového stavu z předmětných důvodů se již opakovaně vyjádřil Ústavní soud, který neshledal v daném vyhlášení žádný exces. K námitce, že usnesení o vyhlášení nouzového stavu odporuje čl. 6 odst. 1 zákona o bezpečnosti, odkázala na usnesení Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS 8/20, který se postupem vlády výslovně zabýval. Dle žalované tak nešlo o libovůli vlády a vyhlášení nouzového stavu tak nebylo nezákonné. K námitce ohledně

nedostatku pravomoci žalovaná odkázala na ustanovení § 5 písm. e) krizového zákona s tím, že za nouzového stavu lze na nezbytně nutnou dobu a v nezbytném rozsahu omezit právo provozovat podnikatelskou činnost. V rámci testu proporcionality (resp. racionality) byl zákaz maloobchodního prodeje nezbytnou a racionální součástí širokého spektra krizových opatření. K námitce týkající se neodůvodnění opatření žalovaná uvedla, že usnesení o vyhlášení nouzového stavu musí obsahovat důvody jeho vyhlášení, což bylo v daném případě naplněno. Totéž platí i v případě krizových opatření, která byla nadto v maximálním možném rozsahu prezentována veřejnosti.

- [21] K podmínce legitimacy zásahu pak žalovaná uvedla, že veškerá krizová opatření sledovala a sledují legitimní cíl, kterým je minimalizovat negativní dopady nebezpečí souvisejícího s výskytem koronaviru a ochránit tak životy a zdraví obyvatel ČR.
- [22] K podmínce proporcionality zásahu žalovaná uvedla, že standardní (přísný) test proporcionality je možné provést pouze ve standardních situacích, nikoliv v krizových situacích. Vláda musí po dobu nouzového stavu disponovat dostatečnou mírou diskrece jak ve vztahu k volbě jednotlivých opatření, tak k jejich rozsahu, aby mohla flexibilně reagovat na nastalou situaci. S ohledem na včasnost přijetí opatření pak nelze vyčkávat na okamžik, až bude provedena úplná analýza všech kroků. Rovněž pak nelze pominout, že názory odborníků se mohou lišit. Žalovaná uvedla, že napadené ustanovení krizových opatření se nedotýká základních práv a svobod uvedených v Hlavě druhé, Oddílu prvním Listiny základních práv a svobod, neboť dotčeným právem je právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost (Hlava čtvrtá). Jedná se tak o právo podléhající limitaci čl. 41 Listiny. Napadená ustanovení tak lze dle žalované posuzovat pouze optikou testu racionality, a to v jeho deferenční podobě, zaměřené na určení, zda má dané omezení základního práva legitimní cíl a v druhém kroku zodpovězení otázky, zda si lze použité prostředky představit v daný okamžik jako rozumný, nikoliv však nutně nejlepší, nejvhodnější, nejúčinnější či nejmoudřejší prostředek k dosažení tohoto cíle. Uvedla, že hlavním cílem opatření je přerušit souvislý epidemický proces a zastavit epidemii v co nejkratším čase a za co nejmenších ztrát lidských životů, za současné minimalizace negativních dopadů do ekonomiky. Toho lze dosáhnout právě zvolenými prostředky. Zároveň žalovaná uvedla, že si je vědoma toho, že opatření významně zasáhla do základních práv a svobod jednotlivců, je však přesvědčena, že v daném případě převážil veřejný zájem na ochraně životů a zdraví. Nadto ke zmírnění tohoto zásahu do práva podnikat byla přijata řada podpurných programů.
- [23] K námitce diskriminace pak žalovaná přednesla teoretické úvahy o rovnosti a zdůraznila, že sice krizovým opatřením stanovila pro některé provozovny výjimku z jinak obecného zákazu maloobchodního prodeje a prodeje a poskytování služeb v provozovnách, jednalo se však o provozovny, které byly vládou a jejími poradními orgány vyhodnoceny jako nezbytně nutné pro denní životní potřebu obyvatel v nouzovém stavu. Zvýhodňující přístup tak byl založen na objektivních a rozumných důvodech, tzn. že předmětné odlišné zacházení bylo ospravedlnitelné.
- [24] Žalovaná 1) ve vyjádření ze dne 18. 3. 2021 k doplněním žaloby k rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS 1/21 uvedla, že se v otázce precedenčního významu tohoto rozhodnutí plně ztotožňuje s názorem Městského soudu v Praze uvedeným v usnesení ze dne 10. 2. 2021, č.j. 18A 87/2020-91.
- [25] K návrhu na rozšíření žaloby o další žalobní návrhy žalovaná uvedla, že podanou žalobou se žalobce ve vztahu k žalované domáhal určení, že vydání a vynučení zákazu maloobchodního prodeje a prodeje a poskytování služeb v provozovnách dopadající na žalobce od 22. 10. 2020 do 2. 12. 2020 bylo nezákonné. Žalobní tvrzení i označení důkazy v žalobě směřovaly k tvrzení nezákonnosti zásahu, který vznikl v důsledku v žalobě označených krizových opatření, vydaných v návaznosti na vyhlášený nouzový stav. Tento tvrzený nezákonný zásah však skončil dne 2. 12. 2020, když usnesením vlády č. 1262 ze dne 30. 11. 2020 bylo přijato krizové opatření, kterým bylo žalobou napadené usnesení vlády č. 1201 zrušeno a které již předmětný zákaz neobsahovalo.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Droženová.

Maloobchodní prodej a poskytování služeb v provozovnách pak byl opět zakázán usnesením vlády č. 1376 ze dne 23. 12. 2020. Tento zákaz pak kontinuálně trvá až dosud. Dle žalované tak navrhované rozšíření žaloby nenavazuje na původní žalobní návrh, a to ani časově ani obsahově. K vyhlášení nouzového stavu usnesením č. 125 ze dne 14. 2. 2021 pak žalovaná odkázala na usnesení Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS 8/20 a popsala skutečnosti vedoucí k tomuto novému vyhlášení.

- [26] K nálezu Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS 106/20 uvedla, že tento nález se vůbec netýká právní otázky pravomoci soudů k projednání žaloby směřující proti krizovému opatření vlády jako nezákonnému zásahu ve smyslu ustanovení § 82 a násl. s.ř.s. Dále upozornila na to, že citovaným nálezem bylo zrušeno krizové opatření vlády, které žalobou ani po jejím případném rozšíření není vůbec napadáno. Zdůraznila, že účelem uvedeného nálezu rozhodně nemělo být „otevření maloobchodního prodeje“, neboť Ústavní soud si byl dobře vědom okolnosti, že k publikaci nálezu, a tedy i jeho vykonatelnosti vyhlášení ve Sbírce zákonů dojde až po uplynutí platnosti napadeného krizového opatření, ale závěry obsažené v odůvodnění tohoto nálezu by dle Ústavního soudu měly představovat spíše jakési „memento“ pro případná další omezující opatření vlády, která by měla pro futuro být řádně a racionálně odůvodněna.
- [27] Žalovaný 2) ve vyjádření ze dne 31. 3. 2021 k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. Uvedl, že popisovaný zásah se neodehrál dne 4. 11. 2020, ale již o den dříve dne 3. 11. 2020. Čtyřčlenná hlídka OOP Brno-Královo Pole v doprovodu strážníků Městské policie Brno ve 14:15 hod. vstoupila do provozovny s názvem Angel Stone. Poté, co dotazem u vedoucího provozovny V. N. ověřila, že je prodejna otevřena, upozornila jej, že podle vládních krizových opatření je maloobchodní prodej zakázán a vyzvala jej k dodržování těchto opatření. Vedoucí prodejny nejprve s pokyny policistů polemizoval, následně však provozovnu uzavřel. Žalovaný uvedl, že se policisté po celou dobu zásahu chovali profesionálně a zdvořile a přes negativní přístup vedoucího provozovny respektovali jeho vážnost a důstojnost. Uvedl, že tvrzený nezákonný zásah byl ve skutečnosti řádným plněním úkolů vymezených v ustanovení § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“). Veškerá činnost zasahujících policistů se odvíjela od podezření na protiprávní jednání žalobce.
- [28] Dále žalovaný 2) uvedl, že je nesporné, že žádná z výjimek ze zákazu maloobchodního prodeje uvedených v usneseních vlády č. 1103 a č. 1116 se na provozovnu žalobce nevztahovala. Omezení jeho podnikatelské činnosti tak v žádném případě nevycházelo ze svévolného rozhodnutí Policie ČR, ale přímo z krizových opatření vlády vydaných k realizaci ustanovení § 5 písm. e) krizového zákona. Uvedl, že krizová opatření přijímaná v době nouzového stavu na základě tohoto zákona, kterými jsou ukládána omezení a povinnosti, mají povahu tzv. jiného právního předpisů (usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 5. 2020, sp.zn. Pl.ÚS 10/20) a každý je tak povinen se jimi řídit. Krizový zákon v ustanovení § 31 odst. 3 písm. c) výslovně ukládá každé fyzické osobě povinnost strpět omezení vyplývající z krizových opatření stanovených v době krizového stavu, přičemž porušení této povinnosti může naplnit skutkovou podstatu přestupku podle ustanovení § 34 odst. 1 písm. c) krizového zákona. O právnických osobách sice tento zákon výslovně nehovoří, ale dle žalovaného je zavazuje obecná povinnost respektovat krizová opatření. Dále uvedl, že stav, kdy dochází k nerespektování omezení stanovených krizovými opatřeními vlády, je významným narušením veřejného pořádku; jednání pana V. N. navíc vzbuzovalo podezření na naplnění skutkové podstaty přestupku dle ustanovení § 34 odst. 1 písm. a) krizového zákona. Žalovaný v této souvislosti odkázal na ustanovení § 2, § 10, § 13 a § 43 odst. 1 písm. a) a b) zákona o policii s tím, že z videozáznamu je zřejmé, že zasahující policisté opakovaně verbalizovali důvody svého postupu i odůvodnění konkrétní výzvy k uzavření provozovny. Stejně tak považuje žalovaný za zákonný postup, kterým byly přihlížející osoby v provozovně (zákazníci) vyzvány k prokázání totožnosti [srov. ustanovení § 63 odst. 2 písm. h) zákona o policii].
- [29] Žalovaný 3) ve vyjádření ze dne 11. 2. 2021 k podané žalobě navrhoval její odmítnutí nebo zamítnutí. Uvedl, že zákonem č. 243/2020 Sb. byla městské/obecní policii svěřena pravomoc

postihovat porušení krizových opatření a mimořádných opatření nařízených v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru SARS CoV-2 na území ČR. Na základě přijatého oznámení Městskou policií Brno dne 3. 11. 2020 o neoprávněně otevřené provozovně hlídka městské policie provedla téhož dne kontrolu předmětné provozovny, která měla otevřeno v rozporu s usnesením vlády č. 1103, jelikož na sortiment prodeje a provozovnu jako takovou se nevztahovala výjimka uvedená v tomto usnesení. Na místě hlídka kontaktovala prodavače, který neměl zakrytá ústa a nos, pro podezření ze spáchání přestupku, také pro podezření ze spáchání přestupku neoprávněně otevřené provozovny a současně byl upozorněn, že svým jednáním jako fyzická osoba v době nouzového stavu nestrpěl omezení vyplývající z mimořádného a krizového opatření. Během úkonů strážníků nedošlo žalovaným č. 3 k vykázání zákazníků z provozovny, nebylo použito žádných donucovacích prostředků a nikomu nevznikla ze strany strážníků žádná újma na zdraví či škoda na majetku. O události byl sepsán úřední záznam. Dále žalovaný uvedl, že na základě zjištěných skutečností oznámila městská policie příslušným správním orgánům k řešení podezření ze spáchání přestupků: 1) Statutárnímu městu Brno, Odboru obrany Magistrátu města Brna – přestupek, že jako prodavač neměl zakrytá ústa a nos, dále nabádal zákazníky, aby do obchodu vstupovali bez roušky, podle ustanovení § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb.; 2) Krajské hygienické stanici Jihomoravského kraje – přestupek neoprávněně otevřené provozovny podle ustanovení § 34 odst. 1 písm. a) krizového zákona.

- [30] Žalovaný 3) dále uvedl, že postupoval plně v souladu se stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 13. 5. 2020 s názvem „Aktualizované stanovisko odboru bezpečnosti politiky k oprávněním obecní policie při vymáhání mimořádných opatření přijímaných v souvislosti s výskytem koronaviru SARS CoV-2 na území České republiky“. Rovněž uvedl, že neeviduje žádné další realizované kontroly v předmětné provozovně; v daném případě se jednalo o jedinou kontrolu. Nešlo tedy dle žalovaného o opakované zásahy v provozovně, ani o vynucování dodržování krizových opatření či vykazování zákazníků z provozovny, jak uváděl žalobce v podané žalobě. Žalovaný odmítl, že by tvrzeným nezákonným zásahem došlo ze strany městské policie k znemožnění či omezení možnosti žalobce provozovat podnikatelskou činnost. Žalovaný uvedl, že žalobce neunesl své břemeno tvrzení a důkazní ohledně nezákonnosti zásahu. Postup a úkony hlídky žalovaný považoval za oprávněné, v souladu se zákonem a za přiměřené.
- [31] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádřili účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [32] Žalovaní 1) a 3) s rozhodnutím o věci samé bez jednání souhlasili, žalobce a žalovaný 2) se ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [33] Z videozáznamu předloženého žalovaným č. 3) vyplývá, že dne 3. 11. 2020 v 11:35 hod. vstoupili na základě oznámení do provozovny žalobce dva strážníci městské policie. Ověřili totožnost přítomné obsluhy a sdělili jí, že věc předávají k dořešení správnímu orgánu. Poté prostory provozovny opustili.
- [34] Z úředního záznamu Městské policie Brno ze dne 3. 11. 2020, č.j. MP-00552/05P-20, vyplývá, že byl sepsán pro podezření ze spáchání přestupku dle ustanovení § 34 odst. 1 písm. a) zákona č. 240/2000 Sb. Za podezřelou osobu byl označen pan V. N. Dále je v záznamu uvedeno vše, co je zachyceno na přiloženém videozáznamu.
- [35] Z videozáznamu předloženého žalovaným č. 2) vyplývá, že dne 3. 11. 2020 vstoupilo do provozovny žalobce několik příslušníků Policie ČR s tím, že řeší neoprávněně otevření dané provozovny. Poučili přítomnou osobu, že dle platných krizových opatření má povinnost mít provozovnu uzavřenou, a několikrát ji ústně vyzvali k uzavření provozovny. Zároveň jej poučili, že pokud výzvu neuposlechne, tak bude zajištěn. Rovněž vyzvali další přítomné osoby (zákazníky)

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Droženová.

k prokázání totožnosti podle ustanovení § 62 zákona o Policii ČR. Obsluha se následně obsáhle vyjádřila k nouzovému stavu a dalším okolnostem, přičemž poté se pokusila zavolat svému advokátovi. Následně provozní vyzval policisty k opuštění prostoru s tím, že jde provozovnu uzavřít. Poté probíhala ještě debata na ulici před vstupem do provozovny.

- [36] Z úředního záznamu Policie ČR, Městského ředitelství policie Brno, Obvodního ředitelství policie Brno – Královo Pole ze dne 3. 11. 2020, č.j. KRPB-206767-1/ČJ-2020-060214, vyplývá, že dne 3. 11. 2020 oznámila Městská policie Brno, že v čase 11:20 hod. v provozovně žalobce odmítl provozovatel (pan V. N.) respektovat platné nařízení vlády vydané za vyhlášeného nouzového stavu a i nadále realizoval prodej nepovolených komodit, čímž porušil ustanovení § 31 odst. 3 písm. c) zákona č. 240/2000 Sb. Předmět prodeje a sortiment v provozovně nebyl uveden ve výjimkách platné právní úpravy. Z toho důvodu byla policisty společně s hlídkou strážníků Městské policie Brno v čase 14:15 hod. provedena další součinnostní kontrola této provozovny. Po poučení a výzvě provozovatel provozovnu uzavřel. Při další kontrole v 16:30 hod. již byla provozovna pro veřejnost uzavřena (bylo zřízeno výdejní místo).
- [37] Soud posoudil věc následovně:
- [38] Žalobce se podanou zásahovou žalobou domáhal ochrany před nezákonnými zásahy žalovaných, který ve vztahu k žalované č. 1) specifikoval jako vydání a vynucování zákazu maloobchodního prodeje a prodeje poskytování služeb od 22. 10. 2020 do 2. 12. 2020, a ve vztahu k žalovaným č. 2) a 3) jako úkon ze dne 3. 11. 2020 spočívající v omezování možnosti podnikání, neboť zákazníci žalobce byli ze strany zasahujících policistů vykazováni ven z jeho provozovny.
- [39] Žalobce ve třetím doplnění žaloby ze dne 15. 2. 2021 navrhoval rozšíření žaloby v tom smyslu, aby soud dále určil, že zásah žalované 1), spočívající ve vydání krizového opatření přijatého usnesením vlády ze dne 14. února 2021 č. 126, kterým se od 15. 2. 2021 zakazuje maloobchodní prodej a prodej a poskytování služeb v provozovnách, když přijaté výjimky na žalobce nedopadají, byl nezákonný; a aby žalovanému 2) zakázal prostřednictvím krizových opatření vydávaných za nouzového stavu, který nebyl vyhlášen v souladu se zákonem, žalobci zakazovat maloobchodní prodej a prodej a poskytování služeb v provozovnách.
- [40] Soud toto rozšíření žaloby ve výroku I. tohoto rozsudku nepřipustil. Je tomu tak proto, že podanou žalobce se žalobce domáhal určení nezákonnosti zásahu žalované č. 1) od 22. 10. 2020 do 2. 12. 2020, resp. určení nezákonnosti zásahu žalovaných č. 2) a 3) ze dne 3. 11. 2020. Dle soudu tak navrhované rozšíření žaloby obsahově ani časově nenavazuje na původní žalobu, neboť původní žalobní tvrzení směřovalo k určení údajného nezákonnosti konkrétního zásahu. V tomto směru pak rozšíření o zápůrčí zásahovou žalobu rovněž nemůže obstát, neboť tento nový zásah by byl zásahem trvajícím, který vznikl v důsledku jiného krizového opatření, jež bylo vyhlášeno v návaznosti na nový nouzový stav. Je tak zřejmé, že nově napadený zásah stojí na skutečnostech odlišných od zásahu původního.
- [41] Soud se dále zabýval jednotlivými zásahy všech žalovaných. Ve vztahu k tvrzenému zásahu žalované č. 1) soud dospěl k závěru, že je zde dán důvod pro odmítnutí žaloby v této části. Jakkoli soud respektuje ojedinělý závěr vyjádřený v rozsudku zdejšího soudu ze dne 11. 11. 2020, č.j. 14A 45/2020-141, tak dospěl v nyní projednávané věci k závěru, že tento závěr není aplikovatelný, neboť rozlišení mezi krizovým opatřením jako právním předpisem (jehož zákonnost nemůže správní soud abstraktně přezkoumávat) a důsledky krizového opatření na individuálního žalobce (které by mohl správní soud bez konkrétní aplikace opatření posuzovat v řízení o zásahové žalobě) není případné.
- [42] Soud v této otázce vycházel z četné judikatury zdejšího soudu, a to např. z usnesení ze dne 17. 3. 2021, č.j. 10A 14/2021-68, ze dne 5. 5. 2021, č.j. 14A 41/2021-59, ze dne 11. 3. 2021, č.j. 11A 14/2021-62, ze dne 16. 12. 2020, č.j. 3A 132/2020-85, ze dne 29. 3. 2021, č.j. 9A 19/2021-96, ze dne 15. 2. 2021, č.j. 9A 5/2021-47, ze dne 19. 1. 2021, č.j. 8A 134/2020-57, ze dne 10. 2. 2021, č.j.

18A 87/2020-191, a ze dne 30. 11. 2020, č.j. 14A 128/2020-22. Na danou věc pak plně dopadají závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2021, č.j. 9 As 296/2020-69, jímž byla zamítnuta kasační stížnost proti usnesení zdejšího soudu ze dne 16. 12. 2020, č.j. 3A 132/2020-85. Nejvyšší správní soud zcela přílehavě pro nyní posuzovanou věc uvedl, že „(k) abstraktnímu přezkumu a případnému zrušení jiných právních předpisů má pravomoc výlučně Ústavní soud, navíc nikoli na návrh jednotlivce [čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavy, § 64 a násl. zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů]. Správní soudy mohou „pouze“ posoudit jejich soulad se zákonem či mezinárodní smlouvou (čl. 95 odst. 1 Ústavy) a eventuálně je v konkrétním případě neaplikovat. Absencí pravomoci k přezkumu jiného právního předpisu pochopitelně nelze obcházet teoretickou konstrukcí, podle které lze v řízení o zásahové žalobě (§ 82 a násl. s. ř. s.) přezkoumat a případně konstatovat nezákonnost účinků právního předpisu ve sféře jednotlivce. Tím by v podstatě došlo k popření výše uvedených pravidel.“ Pro přehlednost věci soud na všechny výše uvedené usnesení, jakož i na rozsudek Nejvyššího správního soudu, plně odkazuje.

- [43] Dle konstrukce rozsudku čtrnáctého senátu by v případě vyhovění zápůřčí zásahové žalobě nemohlo být krizové opatření na konkrétního adresáta vůbec aplikováno. Takové vyjímání osob z působnosti právního předpisu správním soudům nepřísluší. Žalobce žalovaný zásah výslovně spojuje s krizovými opatřeními a jejich důsledky pro žalobce. Taková konstrukce však není dle názoru soudu možná, a proto žalobcem vymezený zásah žalované č. 1) nemůže být vzhledem ke své povaze nezákonným zásahem ve smyslu ustanovení § 82 a násl. s.ř.s. Absence přípustitelného tvrzení nezákonného zásahu je pak nedostatkem podmínek řízení (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 21. 11. 2017, č.j. 7 As 155/2015-160, publ. č. 3687/2018 Sb. NSS.). Je tak dán důvod pro odmítnutí podané žaloby v předmětné části podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s., srov. výrok II. tohoto rozsudku.
- [44] Naopak ve vztahu k zásahům žalovaných č. 2) a 3) soud dospěl k závěru, že zde je žaloba projednatelná. Je tomu tak proto, že zásah těchto žalovaných proběhl dne 3. 11. 2020 podle vyhlášených krizových opatření, což je patrné jak z předložených videozáznamů a úředních záznamů, tak rovněž z písemných vyjádření žalovaných. Účinky krizových opatření se tak v právní sféře žalobce projeví právě skrze jednání žalovaných č. 2) a 3), resp. skrze jednání zasahujících policistů a strážníků.
- [45] Tento zásah, kterým došlo k faktické realizaci zákazu (omezení) maloobchodního prodeje a prodeje a poskytování služeb v provozovně žalobce, když byli zákazníci žalobce z této provozovny vykázáni, čímž došlo k omezení jeho podnikatelské činnosti, byl realizován na základě vládních protiepidemických opatření určených k zamezení šíření nemoci Covid-19. Tato opatření byla realizována prostřednictvím usnesení vlády ČR o krizových opatření vydaných dle ustanovení § 5 a 6 krizového zákona.
- [46] Nejprve se jednalo o usnesení vlády č. 1079 ze dne 21. 10. 2020, kterým byl s účinností od 22. 10. 2020 od 00:00 hod. v bodě I.1. zakázán maloobchodní prodej a prodej a poskytování služeb v provozovnách, s výjmenovanými výjimkami, kterých bylo celkem 28. Na toto krizové opatření s postupným vývojem tzv. podzimní vlny epidemie koronaviru navazovala další usnesení vlády (postupně rušící ta předchozí), jež citovanou povinnost upravovala obdobným způsobem. Konkrétně šlo o usnesení vlády ze dne 26. 10. 2020, č. 1103, ze dne 30. 10. 2020, č. 1116, a dalšími. Lze konstatovat, že navazujícími usneseními vlády docházelo ve vztahu k dané problematice pouze k drobným úpravám výjimek ze zákazu maloobchodního prodej a prodeje a poskytování služeb v provozovnách.
- [47] Podle ustanovení § 82 s.ř.s. se každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
- [48] Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 17. 3. 2005, č.j. 2 Aps 1/2005-65) je pro poskytnutí ochrany podle ustanovení § 82 s. ř. s. nezbytné kumulativní

splnění pěti podmínek: „žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením ("zásahem" v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka)“; není-li byt' jediná z těchto podmínek naplněna, nelze ochranu poskytnout. Podmínka č. 6, spočívající v trvání zásahu či jeho důsledků anebo v hrozbě jeho opakování, byla s účinností od 1. 1. 2012 novelou soudního řádu správního provedeného zákonem č. 303/2011 Sb. zrušena. Judikatura vztahující se ke zbývajícím podmínkám je však i nadále použitelná.

- [49] Pojmy „zásah, pokyn, donucení“ soudní řád správní nedefinuje a obecně je nedefinuje ani žádný jiný právní předpis. Soudní řád správní pro všechny tři pojmy zakládá legislativní zkratku „zásah“. Za zásah lze považovat úkony orgánu státní správy v rámci výkonu veřejné moci, které bezprostředně přímo zasahují do právních poměrů osob, vůči nimž je úkon směřován. Samotný zásah bývá zpravidla neformální v tom smyslu, že mu nepředchází žádná formální procedura, jde zpravidla o faktický úkon, kterým je zasaženo do právních poměrů osoby, přitom musí jít o takový úkon, který není rozhodnutím (tj. rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky uvedené v ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s.). Většinou půjde o aktivní úkony správních orgánů, nelze však vyloučit, že za zásah lze považovat i pasivitu správních orgánů (tedy nečinnost), aby však šlo o zásah podle ustanovení § 82 s.ř.s. musí se pasivita (nečinnost) tohoto orgánu vztahovat rovněž k takovým úkonům, které nejsou rozhodnutím.
- [50] V daném případě soud dospěl k závěru, že jsou ve vztahu k žalobci bez jakýchkoli pochybností naplněny výše uvedené podmínky č. 1, 2, 4 a 5, neboť zásah policistů a strážníků směřoval proti němu (resp. jeho podnikatelské činnosti); byl jím zkrácen na svých právech; nejednalo se o rozhodnutí (pozn. soudu: tímto soud nevylučuje, že žalobci nebude uložena pokuta za některý z přestupků, který strážníci ohlásili příslušným správním orgánům; rozhodnutí o této případné pokutě však bude samostatně přezkoumatelné ve správním řízení a následně i ve správním soudnictví) a byl zaměřen přímo proti němu a jeho zákazníkům. Ostatně ani žalování č. 2) a 3) splnění těchto podmínek nijak ve svých vyjádřeních nezpochybnili, neboť pouze konstatovali, že zásah byl proveden na základě platných vládních krizových opatření, a proto byl oprávněný a zákonný.
- [51] Spornou je tedy v této věci otázka zákonnosti vydaných krizových opatření, na jejichž základě byl zásah strážníků a policistů v provozovně žalobce realizován. Ostatně touto spornou skutečností (zákonností krizových opatření) se obsáhle zabýval jak žalobce v podané žalobě, tak žalování ve svých písemných vyjádřeních.
- [52] V duchu rozsudku zdejšího soudu ze dne 23. 2. 2021, č.j. 17A 126/2020-88, se tak soud zabýval posouzením krizových opatření ve vztahu k jejich zákonnosti.
- [53] Povahou krizových opatření se zabýval Ústavní soud v usnesení ze dne 22. 4. 2020, Pl. ÚS 8/20, přičemž dospěl k závěru, že se jedná o jiný právní předpis. Konkrétně Ústavní soud uvedl, že: *Napadené usnesení o přijetí krizového opatření má právněnormativní obsah, který je vymezen obecným předmětem i třídou subjektů (viz bod 40). To znamená, že byt' není napadený akt nařízením ve smyslu čl. 78 Ústavy, má povahu obecného normativního právního aktu. Na základě uvedeného závěru o obecnosti předmětu i adresátů předmětného usnesení proto Ústavní soud dospěl k závěru, že napadené krizové opatření vlády má materiálně povahu jiného právního předpisu ve smyslu čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavy nebo ustanovení § 64 odst. 2 zákona o Ústavním soudu.* K obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 5. 2020, č. j. 5 As 138/2020-80. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 2 As 141/2020-62, jsou krizová opatření podzákonnými právními předpisy vydávanými vládou.
- [54] Podle čl. 95 odst. 1 Ústavy *soudce je při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem [a minore ad maius též ústavním zákonem] nebo s takovou mezinárodní smlouvou.*

- [55] Soud se v souladu s právě citovanou ústavní instrukcí zaměřil na posouzení citovaného krizového opatření se zákonem, popřípadě ústavním zákonem. Oprávnění vlády v době trvání nouzového stavu jsou upravena v ustanovení § 5 a § 6 krizového zákona.
- [56] Podkladem pro vydání předmětných krizových opatření bylo usnesení vlády ze dne 30. 9. 2020 č. 957, kterým byl na území České republiky „na dobu od 00:00 hodin dne 5. října 2020 na dobu 30 dnů“ vyhlášen nouzový stav. Ten byl následně prodloužen usnesením vlády č. 1108 ze dne 30. 10. 2020, dále č. 1195 ze dne 20. 11. 2020, dále č. 1294 ze dne 10. 12. 2020, dále č. 1373 ze dne 23. 12. 2020 a dále č. 55 ze dne 22. 1. 2021
- [57] Soud musel nejprve vyjasnit otázku, zda byl nouzový stav řádně vyhlášen, a tedy za na základě jeho vyhlášení bylo možné dotčené krizové opatření vůbec vydat. Na rozdíl od věci projednávané u zdejšího soudu pod sp.zn. 17A 126/2020, soud nedospěl k závěru o nezákonnosti samotného vyhlášení nouzového stavu, z čehož by pak bylo možno dovodit i následnou nezákonnost na jeho základě vydaných krizových opatření (pozn. soudu: v tehdejší věci 17. senát zdejšího soudu posuzoval nouzový stav vyhlášený ke dni 14. 2. 2021). Je tomu tak proto, že nouzový stav v nyní projednávané věci v rozhodném období bezprostředně navazoval na nouzový stav vyhlášený usnesením vlády ze dne 30. 9. 2020 č. 957, přičemž jeho prodloužení vyhlášené usnesením vlády č. 1108 dne 30. 10. 2020 bylo schváleno Poslaneckou sněmovnou (tento nouzový stav tak byl prodloužen v souladu s čl. 6 odst. 2 ústavního zákona o bezpečnosti ČR). Lze shrnout, že vláda v řádně vyhlášeném a kontinuálně prodlouženém nouzovém stavu vydala předmětná krizová opatření, na jejichž základě byl proveden sporný zásah.
- [58] Na prakticky všechny námitky žalobce týkající se nouzového stavu (viz body [5] a [6] tohoto rozsudku) pak odpovídá žalovanou č. 1) odkazovaný náleze Ústavního soudu ze dne 22. 4. 2020, sp.zn. Pl.ÚS 8/20. V bodu 24 Ústavní soud uvedl, že „*[v]láda nouzový stav vyhláší na základě ústavního zákona, a činí tak v rámci své exekutivní funkce, která nemá charakter správní, nýbrž ústavní. Rozhodnutí o nouzovém stavu není primárně zaměřeno na jednotlivé fyzické nebo právnické osoby, neboť vyhlášení samotné pro ně není závazným aktem, který by jim ukládal, měnil či rušil konkrétní práva a povinnosti jakožto adresátům stojícím vně systému vztahů organizační nadřízenosti a podřízenosti ve veřejné správě. Vynutitelná pravidla chování obsahují až konkrétní realizační opatření, která jsou na základě rozhodnutí o vyhlášení nouzového stavu vydávána.*“
- [59] V bodu 28 pak Ústavní soud uvedl, že „*[z] čl. 6 odst. 1 ústavního zákona o bezpečnosti republiky vyplývá, že určit omezená práva i jejich rozsah je třeba spolu s vyhlášením nouzového stavu. V nyní projednávané věci vláda rozhodnutí o nouzovém stavu přijala a publikovala samostatně formou usnesení, přičemž konkrétní povinnosti i jejich rozsah stanovila až v navazujících opatřeních. Uvedený postup se formálně liší od postupu vlády zvoleného v minulosti při vyhlášení nouzových stavů [viz např. rozhodnutí vlády ze dne 2. 6. 2013 vyhlášené pod č. 140/2013 Sb. (přijaté v souvislosti s povodněmi), rozhodnutí vlády ze dne 24. 1. 2007 vyhlášené pod č. 11/2007 Sb. (přijaté v souvislosti s větrnou kalamitou) či rozhodnutí vlády ze dne 2. 4. 2006 vyhlášené pod č. 121/2006 Sb. (přijaté rovněž v souvislosti s povodněmi)].*“
- [60] V bodu 29 dále uvedl, že „*[p]ostup vlády, která nejprve vydala samostatné rozhodnutí o vyhlášení nouzového stavu a následně stanovila konkrétní krizová opatření, jimiž byla implicitně omezena základní práva (a jejich rozsah) a ve kterých zároveň byly uloženy povinnosti (a jejich rozsah), není protiústavní. Vláda vymezila v usnesení o vyhlášení nouzového stavu omezená práva odkazem na § 5 písm. a) až e) a § 6 krizového zákona a na další konkretizující usnesení vlády. I přesto, že je takové implicitní vymezení obecné a neurčité, nelze je považovat za excesivní porušení či zneužití ústavního práva. Z uvedeného formálního nedostatku nelze vyvozovat neplatnost rozhodnutí o vyhlášení nouzového stavu, jelikož příliš striktní hodnocení formálních náležitostí by zcela pomíjelo vážnost a mimořádnost situace, která k vyhlášení nouzového stavu vedla. Jak je uvedeno výše, kontrolní odpovědnost je zajištěna primárně ze strany Poslanecké sněmovny, přičemž ochrana základních práv je garantována soudním přezkumem konkrétních opatření omezujících základní práva a svobody.*“
- [61] Výše uvedený závěr o zákonnosti a ústavnosti vyhlášeného nouzového stavu však automaticky neznamená, že všechna krizová opatření vydaná na jeho základě ob stojí v soudním přezkumu.

S odkazem na nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2021, sp.zn. Pl.ÚS 106/20, soud dospěl k závěru o nemožnosti aplikovat předmětná krizová opatření upravující zákaz maloobchodního prodeje a prodeje a poskytování služeb v provozovnách v době tvrzeného zásahu, a to z důvodu jejich nezákonnosti a protiústavnosti.

- [62] Nejprve však k námitce, že nebyla splněna podmínka podle ustanovení § 5 písm. e) krizového zákona, podle kterého omezit právo provozovat podnikatelskou činnost je možné jen, pokud tato ohrožuje prováděná krizová opatření nebo narušuje, popřípadě znemožňuje provádění krizových opatření, soud uvádí, že podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) krizového zákona je vláda oprávněna krizovým nařízením mimo jiné zakázat vstup na vymezená místa. Pod uvedené oprávnění lze podřadit také zákaz vstupu do provozoven maloobchodního prodeje a poskytování služeb. Takový zákaz pak současně nepochybně znamená, resp. vyžaduje omezení práva provozovat podnikatelskou činnost. Jinak řečeno, bez takového omezení práva provozovat podnikatelskou činnost by byl předmětný zákaz – vtělený do krizového opatření – znemožněn. Tím je naplněna podmínka pro omezení práva provozovat podnikatelskou činnost obsažená v ustanovení § 5 písm. e) krizového zákona. Na tomto závěru přitom nemůže nic změnit způsob, kterým je v nyní projednávaném případě předmětný zákaz v krizovém opatření formulován, tedy že vstup do provozoven je vyloučen nikoliv jeho přímým zákazem, nýbrž prostřednictvím zakazu provozu příslušné podnikatelské činnosti. Stanovení zakazu obsaženého v bodu I./1. krizového opatření patří do kompetence vlády vydávat krizová opatření. Jinou je však otázka, jestli takové opatření samo o sobě ob stojí v soudním přezkumu.
- [63] Žalovaná č. 1) ve své duplice správně uváděla, že předmětem přezkumu u Ústavního soudu bylo jiné krizové opatření, než to, které žalobce rozporoval v nyní projednávané věci, tak zároveň s ohledem na podobnost věci lze dle názoru soudu závěry Ústavního soudu aplikovat na právě projednávaný případ. Předmětem přezkumu u Ústavního soudu bylo krizové opatření vlády č. 78 ze dne 28. 1. 2021, kterým byl s účinností od 30. 1. 2021 od 00:00 hod. do 14. 2. 2021 do 23:59 hod. zakázán maloobchodní prodej a prodej poskytování služeb v provozovnách, a to s výjimkou vyjmenovaných provozoven. Výčet těchto provozoven se sice drobně liší od krizového opatření č. 1116, které bylo platné a účinné v době provedené zásahu v provozovně žalobce, nicméně podobnost těchto krizových opatření je zjevná a tato opatření jsou nadto provázána i časově, neboť tento zákaz s krátkou výjimkou v prosinci 2020 platil na území ČR kontinuálně.
- [64] Z obsahu předmětného nálezu se dále pozdává, že i argumentace žalované č. 1) ve vztahu k důvodům přijetí předmětného krizového opatření, jeho proporcionality a legitimitě je takřka shodná jako v nyní projednávané věci – srov. body [20] až [23] tohoto rozsudku a body 22 až 25 nálezu Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS 106/20. Soud tak neshledal žádné důvody tyto obecné závěry Ústavního soudu na danou věc neaplikovat, neboť vládní krizová opatření v této oblasti po celou dobu vypadala tak, že vláda stanovila obecný hromadný zákaz maloobchodního prodeje a prodeje a poskytování služeb v provozovnách, aby z něj následně stanovila výjimky. Soud dále považuje za minimálně zvláštní, že žalovaná č. 1) ve svém vyjádření k podané žalobě na toto řízení vedené u Ústavního soudu nejprve odkazovala, aby pak po pro ni negativním verdiktu soudu otočila s tím, že předmět přezkumu u Ústavního soudu byl jiný.
- [65] V podrobnostech soud na tento nálezu odkazuje, nicméně považuje za vhodné zmínit některé jeho klíčové pasáže. V bodu 54 Ústavní soud konstatoval, že „*napadené ustanovení zasahuje do práva podnikat*“ a že „*napadený zákaz se tedy dotýká samotné podstaty a smyslu práva podnikat*“. V bodu 62 Ústavní soud zdůraznil, že nezpochybnuje existenci legitimního cíle, který napadené opatření v obecné rovině sleduje, kterým je zabránění či alespoň zmírnění šíření vysoce nakažlivého respiračního onemocnění COVID-19, zabránění s tím souvisejícímu kolapsu zdravotnického systému a rozsáhlé újmě na zdraví a životech obyvatel. V bodu 63 uvedl, že „*[j]iná je však otázka, zda je dostatečně ospravedlnitelné a přiměřené i odlišné zacházení s jednotlivými skupinami podnikatelů, které napadené opatření zavádí. Konkrétně zůstává otázkou, zda pro toto odlišné zacházení existují dostatečně silné důvody, a to i v tom ohledu, zda nebylo možno sledovaného cíle dosáhnout za použití méně invazivních prostředků zasahujících základní*

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Droženová.

práva dotčených subjektů. “V bodu 93 uvedl, že „si je dobře vědom toho, že na právní předpisy vydávané v době vyhlášeného nouzového stavu nelze klást stejné nároky jako za „klidného počasí“, tzn. není např. nezbytné vždy trvat na formalizované podobě důvodové zprávy. Současně však nelze připustit ani opačný extrém: situaci, kdy vláda dokonce ani v řízení o abstraktní kontrole norem před Ústavním soudem, kdy je přezkoumáváno konkrétní krizové opatření, není schopna či ochotna uvést žádné relevantní a konkrétní důvody, proč je daný zákaz nezbytný, proč nelze vystačit s méně robustními zásahy do základních práv a v čem spočívá racionalita uvedených výjimek. Jakkoliv je totiž z povahy věci zřejmé, že některé z těchto výjimek jsou skutečně nezbytné (např. prodej potravin, léků nebo pohonných hmot), vyžaduje řada jiných výjimek přesvědčivé vysvětlení, ze kterého by teprve bylo patrné, že se ze strany vlády nejedná o nepřijatelnou libovůli (např. navrhovatelkou zmiňovaná květinářství nebo prodejny zbraní a střeliva).“ Z uvedených důvodů Ústavní soud napadený bod I./1. usnesení vlády č. 31/2021 Sb. z důvodu porušení čl. 1 odst. 1 Ústavy a čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 4 ve spojení s čl. 26 odst. 1 Listiny zrušil, a z uvedených důvodů zdejší soud shledal obdobný bod I./1. krizového opatření 1116, které bylo platné a účinné v době zásahu, nezákonným a protiústavním. Zjednodušeně řečeno proto, že vláda dostatečně a věrohodně neodůvodnila „telefonní seznam“ výjimek z obecného zákazu maloobchodního prodeje a prodeje a poskytování služeb v provozovnách. Ostatně námitku diskriminace žalobce taktéž uplatnil v podané žalobě a Ústavní soud jí svém nálezu beze zbytku přisvědčil.

- [66] Soudu tak nezbylo než označit zásah uskutečněný policisty a strážníky (dle videozáznamu byli zásahu přítomní jak policisté, tak strážníci městské policie) za nezákonný, neboť vycházel z krizového opatření, které soud z důvodu jeho protiústavnosti nemohl v dané věci aplikovat. Ostatně na to, že policisté a strážníci podle předmětného krizového opatření postupovali, odkázali ve svých vyjádřeních k podané žalobě žalovaní č. 2) a č. 3). Dle soudu je tak splněna i třetí podmínka pro deklaraci nezákonného zásahu.
- [67] Jakkoli by se mohlo zdát, že policisté a strážníci jsou v tom „nevinně“, tak dle soudu nelze v tento argument vejít, neboť veřejná moc musí vůči svým adresátům vždy postupovat v souladu se zákonem. Účinky krizových opatření tak v právní sféře nastaly právě (ale nikoli jen, neboť žalobce může být příslušnými správními orgány ještě sankcionován za porušení zákona č. 258/2000 Sb. či krizového zákona) až skrze jednání zasahujících policistů a strážníků.
- [68] Zároveň soud uvádí, že žalobce sice v žalobním návrhu označil jako datum uskutečnění předmětného zásahu den 4. 11. 2020, nicméně ve skutečnosti byl tento zásah proveden dne 3. 11. 2020. Nevyhověl-li by soud žalobě jen z tohoto důvodu, tak by se dopustil nepřijatelného formalismu, neboť z obsahu podané žaloby, jakož i z dalších důkazních materiálů založených ve spise nade vší pochybností vyplývá, že předmětný zásah v provozovně žalobce se uskutečnil 3. 11. 2020.
- [69] Ze shora uvedených důvodů proto soud dospěl k závěru, že žaloba byla vůči žalovaným č. 2) a č. 3) podána důvodně, a proto ve výrocích III. a IV. tohoto rozsudku podle ustanovení § 87 odst. 2 s.ř.s. určil, že předmětný zásah byl nezákonný.
- [70] Výrok V. o nákladech řízení mezi žalobcem a žalovanou č. 1) je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 s.ř.s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.
- [71] Výroky VI. a VII. o nákladech řízení mezi žalobcem a žalovanými č. 2) a 3) jsou pak odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má úspěšný účastník právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů, v případě částečného úspěchu na náhradu poměrné části nákladů.
- [72] Žalobce měl ve věci částečný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu poměrné části nákladů. Podaná žaloba totiž směřovala vůči třem zásahům třech žalovaných, přičemž ve vztahu k žalované č. 1) nebyl žalobce úspěšný; ve vztahu k žalovaným č. 2) a 3) úspěšný byl. Poměrná část úspěšnosti tedy představuje 2/3.

- [73] Náklady řízení představují v dané věci zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč a dále odměnu zástupce žalobce (advokáta). Mimosmluvní odměna činí 6.200 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí právního zastoupení, podání žaloby), po 3.100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právního zástupce ve výši 600 Kč za 2 úkony právní služby po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (ustanovení § 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů řízení tak činí 10.228 Kč, po snížení na 2/3 částku 6.819 Kč. Žalovaný č. 2) a 3) jsou pak každý povinni zaplatit žalobci polovinu této částky, tedy každý 3.409,50 Kč.
- [74] Je nutno konstatovat, že žalobce učinil k soudu další úkony – celkem 4 doplnění podané žaloby. S ohledem na to, že se ve všech případech jednalo pouze o odkazy na relevantní soudní judikaturu, ze které žalobce pouze citoval, příp. o odkazy na články a různá mediální vyjádření, tak soud náhradu nákladů řízení za tyto úkony nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. května 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Droženová.

